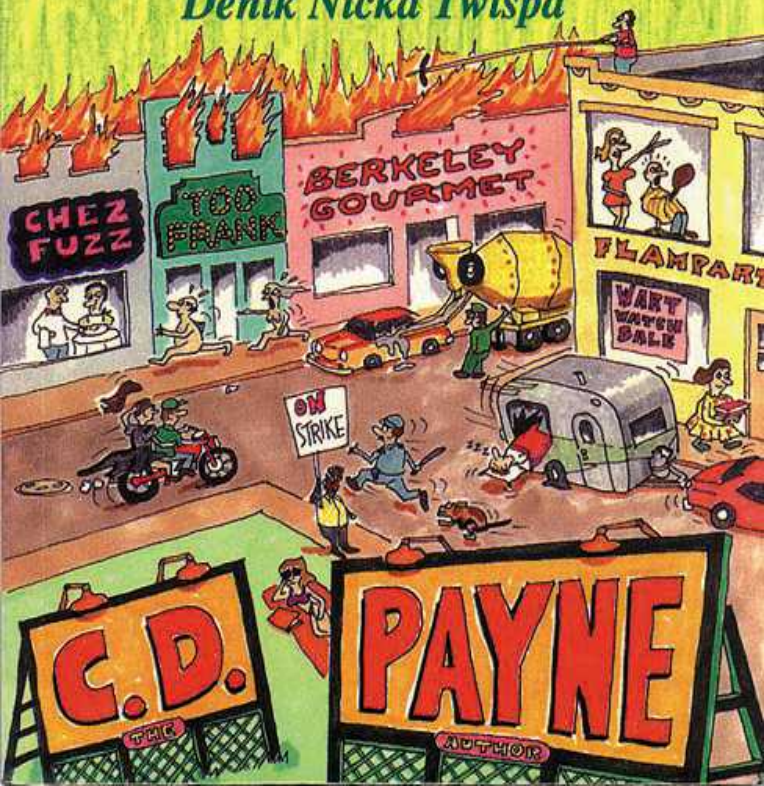

MLÁDÍ HAJZLU

MLADÍK V ODBOJI

Deník Nicka Twispa

C. D. PAYNE

MLÁDÍ
V HAJZLU

DENÍK
NICKA TWISPA

KNIHA PRVNÍ

1

**MLADÍK
V ODBOJI**

Věnováno Joy

Autor srdečně děkuje Bobu Wardenovi,
Larrymu Londonovi, Janu Pazdírkoví,
Johnu Hackovi, Karen Copsteadové,
Judy Cressové, Lise Harperové,
Ricku Reynoldsovi, Willisu Herrovi,
COSMEPu, Leslie Davissonové,
Melanii Curryové, Cody's Bookstore,
své agentce Winifred Goldenové
a svému vydavateli Bruceovi Tracymu.

ČERVENEC

STŘEDA, 19. ČERVENCE

Jmenuju se Nick. Až budu jednou velkej a stanu se gangsterem, budu možná spíš známej pod jménem Nick Píchač. Našim to asi způsobí jistý rozpaky, ale když už dostaneš od svýho kmotra mafiánskou přezdívkou, moc se nevyptáváš proč.

Je mi čtrnáct (skoro) a bydlím v Oaklandu, v apatickym velkoměstě přes záliv od San Franciska. Píšu si ve skrovnym soukromí svýho pokoje na otravně zastaralym átěčku. Kámoš Levák mi dal kradenou kopii WordPerfektu, a tak se trochu pokouším zmáknout příkazy na klávesnici. Moje velký přání je bejt jednou schopnej přemístit celej odstavec na jedinej povel.

Moje příjmení je Twisp – šíleně ho nesnáším. Dokonce i John Wayne na koni by při vyslovení takovýho jména vypadal jak ženská. Hned jak mi bude jednadvacet, zbavím se ho, a vyměním za něco mužnějšího. Momentálně sem vysazenej na jméno Dillinger. „Nick Dillinger“. V tom musí každej cejtít správnýho chlupatýho chlapa.

Sem jedináček, až na starší sestru Joanii, která vopustila rodinný hnízdečko, vodstěhovala se do Los Angeles a hňácá žvance ve výšce deset tisíc metrů nad zemí.

Dále byste vo mně měli vědět, že sem posedlej sexem. Jakmile zavřu voči, začnou se pomalu rozevírat šiky smetanovejch stehů jako při nějaký revuální, mládeži nepřístupný supershow. V poslední době si až patologicky uvědomuju svůj penis. Kdysi okrajová část, lhostejně používaná k věcnému močení, se – takřka přes noc – vypracovala na uřvaný Las Vegas mýho těla, plný pulzujících neonů, hvězdně vopsaných varietních vystoupení, exoticejch čísel se zvířaty a davů vopilejch tatíků na služebních cestách, v ustavičným honbě za zvráceným vzrušením. Nacházím se ve stavu posedlýho očekávání, neustále

si vědom naléhavýho pokřiku z míst svýho ztvrdlýho pohlavního orgánu. Impulzem může bejt cokoli – rytmický bublání radiátoru, slovo „koňadra“ v novinovym článku, dokonce i pach starý koženky v toyotě pana Fergusona.

Přestože tak často myslím na sex, jen stěží si umím sám sebe představit při akci. A ještě jedna věc mi není jasná. Jak se pak vůbec člověk může podívat holce do vočí, když prohnal svýho pindoura její pindou? Myslím jako, jestli to nevylučuje normální konverzaci? Zřejmě ne.

ČTVRTEK, 20. ČERVENCE

Matka právě odešla do práce. Zadává na dopravním inspektorátu testy na řidičák. Je tudíž dopodrobna znalá všech tajemnejch pravidel silničního provozu (jako třeba kdo má dát přednost, když se setkají dvě auta na úzké horské silnici). Snaživala se tatu při jízdě poučovat o veškerejch jeho dopravních přestupcích. To byl taky jeden z důvodů, proč se rozvedli.

Právě teď s ní nemluvim. Když sem se minulý pondělí vrátil z úděsnejch dvou dnů péče vlastního taty, zjistil sem, že mi natřela pokoj na vyblitou růžovou. Že prej se někde dočetla, že takovou barvu často používaj v nemocnicích k uklidnění duševně chorejch. Řek sem jí, že přece nejsem duševně chorej, že sem jen v pubertě. Teď abych se sem styděl kohokoli pozvat. Když je člověk drobněj nesportovní puberťák, kerej hodně čte a rád poslouchá Franka Sinatru, pak rozhodně nemá zájem, aby se rozkřiklo, že si honí péro v pokoji, co vypadá jako budoár jistý prsatý pophvězdy.

PÁTEK, 21. ČERVENCE

Ze čtení mě rozbolela hlava, a tak sem si řek, že zkusím na chvíli psát. Pořád ještě hodně používám klávesu F3 (help). Děsná škoda, že život nemá nějakou takovou klávesu. Stiskl bych ji a nechal si sem poslat dvě abnormálně nadrženy šestnáctky.

Toto léto čtu Charlese Dickense. Přečet sem *Davidu Kopráka*, *Nadějně vyblitky*, *Malou Rizotku* a teď sem až po uši v *Příběhu dvou městek*. Sidney Carton je frajer. Kdyby žil dneska, určitě by na zadních stránkách časopisů dělal reklamu prvotřídní skotský. Mám Kadlíka děsně rád, ale – mezi náma – můžete ho číst léta a na žádnou prasárnu nenarazíte.

Teď klátím (teda pardón) Dickense a těším se na příští rok na hodi-

ny anglický literatury u slečny Satronový. To už budu v devátý třídě Akademie svatýho Víta. Rodičům tvrděj, že tato internátní střední škola je tou nejelitnější a nejprísrnější přípravkou na vysokou v širokym okolí. Každoročně vyberou pouze čtyřicet vědychťivejch onastů z doslova desítek uchazečů.

Úchvatná slečna Satronová má bezvadnou kostru a nosí upnutý svetry. Taky je prej velice sečťelá. Nemusim zdůrazňovat, že se v mejch masturbačních fantasiích tyčím jako obryně.

S matkou už zase mluvím (blíží se mý narozeniny). Tu novou barvu do mýho pokoje je sice ochotná cvaknout, ale vymalovat si musím sám. (Osobně bych dal přednost elegantní sbírce plakátů z plejboje.) Teď mi zas navrhuje něco doběla, ale já trvám na mužné khaki.

NEDĚLE, 23. ČERVENCE

Tata se měl pro mě stavit v deset, abychom utužovali otcovsko-synovskej vztah. Vo čtvrt na dvanáct mu máma brnkla do jeho mládeneckýho kutlochu a zastihla ho ještě v betli. (Nepochybně s tou jeho současnou štětulí.) Máma spustila jednu ze svejch hlasitejch tirád, kerý má vždy po ruce. Ve dvanáct deset zaskřípěly na příjezdový cestě brzdy a zaječel klakson.

Jízda nazpět do Marinu probíhala podle vočekávání. Za prvé byste měli vědět, že tata má pronajatý BMW 318i (ten nejlacinější). Strašně rád by přešel na prestižnější model, ale – jak mi často připomíná – sužujou ho zničující alimenty. Během pětadvaceti kilometrů přejížděl dvaavosumdesátkrát z jednoho jízdního pruhu do druhýho, sedumkrát troubil a voplzle posunkoval na čtyři řidiče (většinou starý zmatený dámy). Na chlapy si teď dává většího majzla vod tý doby, co ho celejch čtyryadvacet kiláků na dálnici nahánělo auto plný Iránců, mávajících z oken olověnejma tyčema.

Mezi těmato údesnejma momentama sem se snažil konverzovat s Lacey, tatovou poslední štětulí. Je jí devatenáct, je čerstvou absolventkou stantfortskýho institutu kosmetiky a je nadmíru sexy. Vzhledem k tomu, že sem naprosto neschopnej verbální komunikace s holkama, nutím se trénovat s tatovejma štětulema. Avšak Lacey se nezajímala vo nic jinýho, než že se hihňala jako blázen a hecovala mýho otce: „Šlápni na to, drahouši! Jen ať to turbo vřeští!“

Když sme dorazili do Kentfieldu, zjistil sem, že otec nejen že nemá připravenej žádnej program, ale dokonce chce, abych mu posekal ten jeho zsranej trávník. A to ještě zadarmo! „Proč?“, opakoval po

mně tata, „Protože bych, kamaráde, kromě toho znehodnocenýho šeku taky rád něco viděl za těch pět set třiavosumdesát dolarů, co ti měsíčně posílám jako alimenty“. A co takhle láskyplnej vztah k svýmu jedinýmu synovi, ty kripole!

Nakonec sem souhlasil, že to udělám za pět doláčů s poukazem na to, že zahradník by zkasíroval nejmíň padesát. „No jo,“ řekl tata, „však taky nejseš žádněj Japonec.“

Zatímco sem nalíval benzín do sekačky, vyšla na dvůr Lacey v miniaturních bikinách, aby nachytala trochu vopravdovýho bronzu. Člověk nemusel bejt zrovna geolog, aby si všim, že její tělo oplývá křivkami dramatictějšíma, než je pobřeží Albánie. O něco později vyšel tata a vyzval Lacey na „šlofíka“. Jako u všech vostatných tatovejch štětulí, ani této nebylo třeba říkat dvakrát. Jak tak odcházeli ruku v ruce, měl sem pocit, že si mě tata arogantně měří. Ten soutěživej hajzl! Možná proto sem tak nesoutěživej typ. Potlačuju svou agresivitu jako reakci na jeho ustavičný výstřelky. Naštěstí si všechny takovýdle vodhalení zapisuju do sešitu. Až budu jednou chodit k psychoanalytikovi, mohly by mi fakt ušetřit spoustu času.

Právě sem si vzpomněl. Těch pět doláčů sem zase nedostal!

PONDĚLÍ, 24. ČERVENCE

Dnes sem dočet *Příběh dvou děvek*. Jak ušlechtilá a dojemná oběť. Byl bych i já schopen vykonat pro milovanou ženu podobný skutek jako Sidney Carton? Pochybuju.

Halda čtíva se mi nebezpečně ztenčila, a tak sem se vodebral do knihovny. Když sem tam dorazil, byla plná nemytejch lidí, trpících samomluvou. Proč se houmlesáci tak živě zajímaj o literaturu? Skončím snad takhle i já? Budu číst Turgeněva a bydlet na zadním sedadle fára z roku dvaasedmdesát?

Jeden obzvlášť odpudivej chlápek na mně somroval čtvrták. Vodpověděl sem mu svým obvyklým: „Slyšel sem, že u McDondáka berou.“ Nic moc soucitnýho, ale co byste chtěli vod zludrařenýho potomka dvou rádobý intelektuálů?

Atmosféra byla tak deprimující, že sem se vrátil bez knih. Byl bych šel do knihkupectví v Berkeley, ale tata má (jako obvykle) zpoždění s alimentama – i tak dost bídnejma. Mám teď k dispozici třiašedesát centů.

ÚTERÝ, 25. ČERVENCE

V celým domě není co číst kromě časopisu *Kalifornský farmář*. Chodí nám, protože tata dělá reklamního textaře pro jakousi podivnou agenturu v Marinu, která se zabývá zemědělstvím. Kdyby tata neměl žádný rodinný závazky, seděl by dnes v Paříži a psal nesmrtelný vele-dílo krásné literatury. Místo toho nabádá hmyzofóbní farmáře, aby ničili půdu (a svý mexický nádeníky) vražednejma herbicidama. Jednou sem se poflakoval u něho v kanclu a zjistil sem, že jeho příruční encyklopedie se samovolně otevírá u hesla na straně 360: „Smrt, -i, ž.“

Vo jeho tragickým osudu sem napsal tuto báseň:

*Slibný autor jménem otec,
Dostal se na samý konec;
Jeho děcka z něho tyjou,
Až je padlou veličinou.
Reklama teď jeho múze utla tipec.*

Ten limerick, to je ale sympatickej básnickej útvar. Dám krk za to, že je to jediná forma, která určitě přežije.

Když si máma všimla, že se nudím, navrhla mi, abych šel do parku a našel si tam kluky na košandu. Je jako obvykle úplně mimo. Malí bílí puboši přece nehrajou basket na veřejně přístupnejch hřištích Oaklandu.

STŘEDA, 26. ČERVENCE

Ještě tejden do mejch narozenin. Máma se mě konečně zeptala, co bych chtěl. „386kovej mother board,“ odpověděl sem pevně a rozhodně. Většina členů Bitovejch fandů (počítačovej kroužek naší školy) už apgrejdovala. Někteří maj prej už 586!

Zatvářila se nejistě. „Zní to zase jako něco na tvůj počítač. Trávíš s tím krámem příliš mnoho času. Měl bys víc chodit ven. Trochu se tam vydovádt.“

„A co bych tam jako dělal?“ zeptal sem se. „Přeskakoval a klamal tělem budoucí hvězdy první národní ligy?“

Řekla mi, abych si dal majzla na tu svou proříznutou pusu. To sem už někde slyšel.

PÁTEK, 28. ČERVENCE

Volal mi Levák, že už je zpátky z prázdnin v Nice. (Když budu mít štěstí, pojedeme na prázdniny do nějaký kalifornský díry.) Pozval sem

ho k nám, ale upozornil sem ho, že jak se prolátne, že mám růžovej pokoj, budu nucenej říct Millii Filbertový (do kerý je už leta zabouchnutej), proč se mu říká Levák, přestože je pravák.

Pokud to náhodou ještě nevíte, jeho postavenej úd se asi v polovině žerdi náhle a dramaticky stáčí doleva. Dělá mu to velký starosti, ale zatím to nebyl schopnej vytáhnout (dá-li se to tak říct) před svýma rodičema.

„Zabilo by je i pouhý zjištění, že mi topoří,“ říká Levák. Trápi se, jestli pozděj tato abnormalita nepovede k zaměřovacím nepřesnostem. „Co když ho šoupnu do špatný díry?“ Jeho znalosti ženské anatomie sou poněkud děravé; představuje si, že tam dole je přehršle otvorů.

Zatím se snaží o vlastní léčbu. Každěj večer před spaním si přilepí bimbasse leukoplasty k pravý noze. Pak leží v posteli a v duchu svlíká Millii – čímž se mu klacek dostává do protisměrnýho rotačního napětí. Zatím mu to šavli nenarovalo.

Nejdřív mi povídal o prázdninách (podivná strava, nesrozumitelní domorodci, skvělý holky nahoře bez, narovnaný jak naplavený dřevo na sluncem zalitejch plážích) a teprve pak se dostal k tomu hlavnímu: našel deník svý starší sestry Marty. A to teda byla kláda. Píše tam, že „dala“ Carlovi, italskýmu číšníkovi v jejich hotelu ve Francii. A taky s ním prováděla pár pěkných zvrhlostí. Teď je schopná „myslet jen na šikovnýho macatýho ptáka“. Pod tuto žhavou zpověď připsal Levák tužkou: „Až si budeš chtít zase užít, zavolej Nicka Twispa,“ a následovalo můj telefonní číslo.

Když zavolá, sem připravenej. Má přípojka sexuálních požitků možná není přímo „macatá“, ale dá se asi shrnout pod širší definici „šikovní“. A sem si navíc jistej, že sem toho přečet mnohem víc než ten chlápek Carlo.

SRPEN

ÚTERÝ, 1. SRPNA

Zítřka mi bude čtrnáct. Naprostej milník v životě každýho muže. Čas na vážnou rekapitulaci. Základní problém už nejde dýl ignorovat: sem pořád ještě panic. Abych řek pravdu, nikdy sem ještě nelíbal ženu, kerá by se mnou nebyla v nějakým příbuzenským vztahu. Vlastně sem nikdy ani žádnou holku nedržel za ruku. Stejně tak nemám v nejbližší době možnost ani manuálního, ani orálního či genitálního napojení.

Od svejch posledních narozenin sem vyrost celkově vo osum a čtvrt centimentru – sedum centáků jde na výšku a jeden a čtvrt na ztopořenej penis. Pokud by to mý DNA bylo jedno, byl bych raději, kdyby tomu bylo navopak. Stále sem ještě nedosáhl patnácti, zatímco Levák to už vyhnal na víc než sedumnáct. No jasně, na jeho mentální růst není tolik energie zapotřebí. Ale i tak, když už mi není dáno, abych byl urostlej a pohlednej, měl bych bejt aspoň vodměněnej jistým falickým prodloužením. Anebo bych aspoň měl bejt ušetřenej ničivejch účinků pubertální akné. (Můj ksicht se začíná podobat vokatý pepřený pizze.) Myslím, že by měli trochu ubrat z těch miliard, co vyhazujou na léčbu lupů a výzkum rakoviny, a věnovat trochu peněz něčemu vopravdu důležitýmu, jako je třeba vymýcení tyto metly lidstva zvaný akné.

STŘEDA, 2. SRPNA

Tak všechno nejlepší k mým narozeninám. Třináct byl mizernej věk, doufejme, že od čtrnácti to začne bejt lepší. Zatím je to fakt z prdele.

Máma mi ráno dala dvacet babek, abych se nechal ostříhat. Vždycky chce, abych šel na profesionální zástřih do podniku, kde mají naplno puštěnou rockovou hudbu. Abych pak odtud vyšel podobnej

úspěšnému obchodníkovi s nemovitostma v mladším vydání. Místo toho chodím do lacinějších provozoven za pouhejch devět dolišů a zbytek prachů si nechám. (Mám pocit, že sem ještě moc mladej na to, abych dával spropitný). Tak tam sedím a hledím si svýho, když tu holič povídá: „Jen tak mimochodem, už ti někdo řek, že budeš do třiceti plešatej?“

Jakže? Jo, diagnóza je jasná – počáteční stádium mužskýho plešatění, všechno tomu nasvědčuje. Ale, protestuju, tata má pořád ještě všechny vlasy (no, alespoň většinu). „To je úplně jedno,“ odvěti vzdělanej holič. „Plešatost se dědí z matčiny strany.“ Hrůzou sem vytuhl, když sem si vzpomněl na lány holý lebky strýce Ala. Až vyrostu, budu zřejmě zakrslej podobanej plešatec. Mou jedinou nadějí na vůbec nějakej intimní společenskej styk s ženskejma je bejt bohatej – a to co nejrychleji. To je teda konec s literaturou. Od nynějška sou pro mě jen knihy vo tom, jak rychle zbohatnout.

Byl to takovej šok, že sem se musel vodnýt do prodejny gramofonovejch desek a koupit si tam dvě alba Franka Sinatry (obě z šedesátějch let, dokud ještě mohl zpívat). Prodavači sou tak nafoukaní, že když zrovna nekupujete nejnovější produkci Zavlhlejch gatěk, Blijících libid nebo podobnejch hašíšáckejch hevymetalovejch bendů, daj vám to pěkně vyžrat. Tak jim dycky říkám, že je to dárek pro tetu v Clevelandu. Osobně si myslím, že by na světě bylo mnohem líp, kdyby každá stanice hrála aspoň jedenkrát za hodinu Frankovu verzi „My One and Only Love“. Ani náhodou!

Po večeri mi máma podala zářivě zabalenej balíček přesně tý velikosti a tvaru jako je 386ka. Dychtivě sem roztrhl obal, rozevřel krabici a zůstal nevěřicně stát. Původní, zaručeně pravá lapačka zaručeně pravýho baseballovýho mistra světa. Díky, mami. Přesně takovouhle sem si dycky přál. Další krám do skříně. Mám už výstroje pro tři A-týmy.

Máma nepřestává věřit, že jednoho dne proslavím naši rodinu na sportovních kolbištích, oslavován vděčným národem. Myslíte, že sem se jí ještě nesvěřil, že sem dycky ten poslední, když se vybíraj družstva? Svěřil. Neponížil sem svý mužství přiznáním, že nadhazuju jako holka? Ponižil. A poslouchá mě? Neposlouchá! Jen mi dál dávej rukavice, jako je tadle, a možná se jednoho dne proměním v baseballovou hvězdu hvězd. Jen nemůžu pochopit, proč se – pokud chtěla plodit vazouny – pářila s pahejlem, jako je náš tata? Ten potřebuje vodbornou radu i kvůli navlíknutí suspensoru.

23.50 – Mý narozeniny pomalu končí. Od taty ani telefonát, ani

přání. Vymačkávám si na bradě jebáka velikosti okresního velkoměsta.

ČTVRTEK, 3. SRPNA

Pan Ferguson odvedle mi přinesl tři přání k narozeninám, co došly omylem jemu. Pošťák se v naší čtvrti potácí svou trasou v drogový mlze. Řek bych, že inhaluje i svůj vodpuzovač čoklů.

Přání číslo jedna je od prominentního marinskýho reklamního textaře a vobsahuje šek na patnáct dolarů (nepochybně to v dobách jeho bouřlivýho mládí představovalo úctyhodnou sumu). Přání číslo dvě je od smyslný marinský kadeřnice a obsahuje polaroidovou fotku celý její postavy v těch nejodvážnějších bikinách. Nestává se mi často, že bych byl tak hluboce dojat. Ostýchavě si dopřávám představy, že je možná na mladší. Přání číslo tři je od zcestovalý letušky (mý sestry Joanie) a obsahuje šustivě novou stodolarovku. Dobrej úlovek, ne?

A v tatově přání stojí toto: „Všechno nejlepší k Tvým narozeninám, chlapče. Narozeniny, které s Tebou opravdu oslavím, budou Tvé osmnácté. Ha, ha, ha. To byl jen žert. Tvůj táta.“ Tomu skrblíkovi by patřilo, aby věk, do kerýho se platí na nezaopatřený děcka, zvýšili aspoň na pětatřicet.

Sem pracháč! Zblblej horečkou materialismu se hodiny v duchu potuluju velkejma nákupníma střediskama. „Utrácej, utrácej! Kupuj, kupuj!“ našeptává sladká hudba mýho podvědomí.

PÁTEK, 4. SRPNA

Finance klesly na sedumavosumdesát dolarů. Za zbytek sem si pořídil bolest hlavy, zkaženej žaludek, uchozený nohy, tričko s nápisem SEM SÁM, RÁD DÁM, tubu silně koncentrovaný masti na uhry a brožovaný vydání knihy od Herberta Rolanda Drshgroshe: ***Jak jsem na střední škole vydělal milion dolarů a byl přijat na Yaleskou univerzitu.***

Proč sou lidi tak podezřívaví, když čtrnáctiletej kluk vytáhne zbrusu novou stodolarovku? To je fakt, mohl bych bejt třeba překupník drog. Ale co je jim do toho? Zajímalo by mě, jestli má mladej milionář Herbert Roland Drshgrosh taky takový problémy?

SOBOTA, 5. SRPNA

Vrátil sem se z knihovny a načapal mámu, jak se na gauči muchlá se svým ohavným šamstrem Jerryem. V tu ránu vod sebe vodskočili a před-

stírali hluboký zaujetí tapetama na stěně. Nechápu, proč matka chce, abych věřil, že jejich vztah je čistě platonickéj. Ať to vemete z kerýkoli strany, na celibát sem mnohem větším přeborníkem než ona.

Jerry je řidič nákladáku, což ho naštěstí často drží mimo město. Jeho největším přáním je dostat se do trvalýho invalidního důchodu. (Každej člověk potřebuje nějakej ten sen!) Posílá žádost za žádostí (pokaždý z důvodů jinýho tělesnýho neduhu), ale ti zaprdění byrokra ti v Sacramentu i nadále trvají na pořádném rentgenovém důkazu degenerace. (Měl by jim poslat snímek svý řepy.) Jerry říká, že kdyby byl Afroameričan, „už by dostával mastnou státní podporu bez jakéjkoli cavyků.“

Po dvanácti letech s tatou dospěla máma k názoru, že potřebuje míň intelektuálního partnera. Ne že by se tata svým neustálým kulturním vychloubáním kvalifikoval na bůhvíjakýho myslitele. Jeho intelekt má vážně obdivuhodně širokej rozsah: od vyčpělýho k vyčichlýmu, s trochou místa pro všechno banální, nanicovatý a plytký. Ale Jerryho šedou hmotu nelze přístrojem ani zaznamenat. Ručička sedí na kreténismu a nehne se z místa ani o fous.

I fyzicky je Jerry výstavní kousek. Naprosto postrádá zadek. Mám dojem, že sedí na páteři. Vzadu na něm kalhoty visej trapně splaskle, zatímco z druhý strany se mu dme hrozivě zarudlej pivní bauch jak přední kapota studebakeru z roku jednapadesát. Po celou tu dobu, co se máma s Jerryem zná, se pracně snažim přijít na něco pozitivního, co by se o něm dalo říct. Bohužel nic. Je to asi dokonalej boží čurák.

23.30 – Vzbudil mě ženskéj jekot. Byla to máma. Taky bych asi ječel, kdyby mě souložil Jerry. Je to k nevěře, ale ten hňup má zřejmě v týto voblasti jistý nadání. Máma s tatou často řvala, ale pokud si pamatuju, nikdy to nebylo rozkoší. Ječí všechny ženský, když sou v extázi? Proč nejsou k mání telefonní čísla, kam by se zdarma mohli pubertáci vobracet s takovými dotazy?

NEDELE, 6. SRPNA

Další jak vystřižený letní ráno na East Bay: mlha, šedo a děsně zima. Tento praštěnej den sem zahájil povinnou snídání s Jerryem. Po deseti minutách jeho chlemtání sem byl vochoťnej dojít pro sekáček na maso. Když mu máma nalívala kafe, povídá: „Není to od Jerryho hezký, že se tu zastavil tak brzy po ránu?“

Ta ženská mě má za úplnýho idiota.

Po snídání máma zapla topení, posadili sme se a pustili se do čtení

nedělních novin. Jerry čte sport a všechny inzeráty na vojety auta. Je toho názoru, že by člověk nikdy neměl mít fáro dyl než dva měsíce. Říká, že takhle „můžeš mít pořád radost z novýho autáku“.

Ať už má Jerry sebevětší radost ze svý současný káry, má na zadním vokně neustále nalepenej velkej nápis NA PRODEJ – aby případně nezmeškal náhodnýho zájemce. O jeho nynější auto – votlučenou ševroletku model Nova z roku šestasedumdesát, natřenou maskáčskejsma barvama (Jerry) – zatím moc valnej zájem nebyl.

Začal sem číst *Jak jsem na střední škole vydělal milion dolarů a byl přijat na Yaleskou univerzitu*. Na to, jak je tento milionářskej yalovec Herbert Roland Drshgrosh úspěšnej, je jako spisovatel pěkně nudnej. Mám problém prokousat se úvodem.

Zastavil se tu Levák a šli sme si zaonarovat k mý penthousový sbírce. Už si označoval (jestli to tak můžu říct) všechny svý oblíbený rozhodnožky, ale obvykle si vybírá tu, která se nejvíc podobá Millii Filbertový v dospělým vydání. Když sme to po sobě utřeli, sdělil mi, že jeho ségra našla ty kecy, co jí dopsal do deníku, a je s ním teď na válečný stezce. Vzhledem k pobuřujícímu obsahu nemůže jít na Leváka žalovat rodičům. Ale slíbila, že mu ze života udělá „pěkný peklo na zemi“. Voba sme se shodli na tom, že není zrovna moudrý dráždit sexuálně frustrovanou ženskou. Byl sem zklamanej její reakcí, neboť sem napůl doufal, že se ozve.

Tata mě měl vzít na opožděnou narozeninovou večeři, ale neukázal se. A tak sme si s mámou a Jerryem koupili u stánku pizzu. Jerry vy-zunk šest piv. Dokonce i jeho milující přítelkyně vypadala zhnusně.

PONDĚLÍ, 7. SRPNA

Natřel sem si pokoj. Vyblitá růžová je ta tam. Byla to ale pěkná fuška. Sem tak rád, že sem intelektuál a nemám před sebou perspektivu celoživotní votročiny tohodle druhu. Mnohem raději budu celej den sedět u počítačovýho terminálu a nechám si voblbovat mozek elektro-novým paprskem.

Ta khaki při natírání vycházela příliš dohněda, a tak sem tam prdnul trochu zelený, kerou sem našel v garáži. Ukázalo se, že smí-cháme-li barvu latexovou s barvou olejovou, mají pak na stěně tendenci oddělovat se jedna od druhý. Po chvíli mučivýho váhání sem se rozhod, že se mi tento skvrnitý efekt zamlouvá.

Když se máma vrátila z práce, vykřikla a řekla, že to vypadá jako ve vězeňský cele zadrženejch příslušníků IRA v Ulsteru. To, co ti ne-

šťastníci dělají se s vějma zdma, pravda nenajdete na stránkách **Domova**. Řek sem jí, ať se nevzrušuje, že toto podivný provedení teď děsně frčí a že by si za dosažení stejného výsledku natěrač řek vo pěckej balík.

Zavrčela, že do mého pokoje už nikdy nevzkročí. Nic lepšího sem už měsíce neslyšel!

Právě volal Levák, celej zděšený. Sestra mu řekla, že viděla Millii v nákupním středisku, jak se vede za ruku s nějakým studentíkem. Řek sem mu, ať se na to vysere, že je to jen součást Martiny strategie v jejich psychologický válce. Levák je jí v tomto bodě vydanej napospas, protože se celý léto s Millií neviděl. Zoufale by jí chtěl zavolat, ale je to sráč. Říká, že ta úzkost z odloučení „je tak hluboká, že se člověk málem těší zase do školy“. Od Leváka to je dost nečekaný postřeh.

ÚTERÝ, 8. SRPNA

Tata volal z práce, že se omlouvá, že propás naši domluvenou večeři. Někdo se mu vloupal do bavoráka a ukrad Laceynu kabelku. A protože obsahovala její adresu i klíče od bytu, musel s ní zůstat celou noc, aby ochránil ji a její skvosty, než si nechá vyměnit zámek. Skvělá story, ale zřejmě zapomněl, že ji na mě vytáh už jednou, asi před půl rokem. Jen ta štětule byla samozřejmě jiná.

Zeptal sem se ho, jestli už trochu uvažoval nad mou školní garderobou. Zeptal se mě, jestli sem vůbec zauvažoval o nějaký prázdninový brigádě? Rozhovor tím uvízl ve slepý uličce, tak sme zavěsili.

Stavil se tu Levák, podělaný strachy. Jeho švica se kdesi domákla jeho penisový výstřednosti a donesla to rodičům. Matka přirozeně dostala hysterickéj záchvat a chtěla to okamžitě vidět, ale Levák se bránil jako bejk v aréně. Zítra v deset je vobjednanej k doktorovi. „Pokud se ovšem do té doby nezabiju,“ sejčkuje.

Abych ho trochu rozveselil, navrhl sem mu, že zavoláme Millií a zeptáme se, jak de život. Levák váhal, ale zvědavost ho nakonec dostala. Vytočil sem číslo, zatímco Levák poslouchal na paralelce. Telefon děsně dlouho vyzváněl a pak se sípavě ozvalo utrápený „Halo?“ Milliiny matky.

„Mohl bych prosím mluvit s Millií?“ zeptal sem se zdvořile.

„A kdo je to?“ zavzlykal hlas.

„No, spolužák,“ řek sem.

„Snad ne ten mizera Willis,“ vyzvídal ten hlas.

„Ne, tady je Nick. Nick Twisp.“

„Je mi moc líto, Nicku,“ řekla paní Filbertová. „Millie je indisponovaná. A bude zřejmě dalších sedm a půl měsíce.“ **Cvak.**

To Levákovi zkazilo náladu ještě víc. Není jednoduchý se dozvědět, že vaše první láska nejspíš vočekává dítě s někým jiným. Vobzvlášť, pokud stav vašeho vlastního mužství není jistej.

„Můj život je peklo na zemi,“ řek Levák při vodchodu.

STŘEDA, 9. SRPNA

Dnes ráno sem napočítal devětatřicet vlasů ve výlevce a dalších sedumadvacet na hřebenu. Dlouhá, zničující cesta k ohyzdné plešatosti právě začala!

Taky sem si vymačkal sedumnáct nacucanejch uhrů na obličejí a sedum zarudlejch vředů na krku. Bude zázrak, když nedostanu votravu krve. Přestože vypadám jako oběť středověkýho moru, chce se po mně, abych byl i nadále spokojenej činorodej mladík. Sem zoufalej, protože vím, že každá nová vyrážka staví zeď mezi mě a hebký poddajný teplo ženskýho těla. Neboli, stručněji řečeno: jebáky voddalujou jebačku. Možná bych měl přestat jíst smažený žrádlo.

Levák asi bude muset na operaci! Má cosi, co se nazývá Peyronieho choroba. Pokud ho do tří měsíců nenarovnaj vitamíny, začnou ho nahánět chirurgové s mačetama. Cítí se jak spráskanej čokl. Dali mu injekci čehosi, co mu způsobilo erekci jak hrom, a pak si musel lehnout a nechat si ho odborně prohlídnout. Matka nejprv trvala na tom, že u toho bude, ale Levák se odmítl rozepnout, dokud nevodprejskla. Ze všeho nejtrapnější bylo, že mu ho prohlížela doktorka! Mladá a docela k světu.

„Bylo to poprvé, co se nějaká ženská dotkla mýho klacku,“ řek Levák, „a vůbec se mi to nelíbilo. Doufám, že nejsem teplej.“

Dobrá zpráva. Jerry je zase na cestách. Doufám, že veze vokurky do Bolívie. Prodal svou ševroletku námořníkovi z vojenský základny Alameda. Maskování by se tam mohlo docela hodit. Aspoň jedno auto na parkovišti bude mást naše nepřátele (ať už je to kdokoli).

U večere sem se zeptal mámy, jestli má Jerryho dovopravdy ráda. Její odpověď zněla: „Do toho ti sakra nic není!“ Po pěti minutách našťvanýho ticha pokračovala: „Jerry je fajn. Měl by ses snažit být k němu vlídnější. Kolik si myslíš, že je asi chlapů, kteří stojí o jednačtyřicetiletou ženskou se dvěma faganama, bez peněz a s jizvama po porodech? Není to žádněj idol stříbrnýho plátna, ale je lepší než nic.“

Máma je realistka ve všem, kromě svýho věku. Je jí třiačtyřicet.

ČTVRTEK, 10. SRPNA

Vyrazili sme si s Levákem na výlet do kopců nad univerzitou. Normálně to nedělám, ale i mé tělo vyžaduje sem tam nějaký pohyb. Levák se potřeboval dostat z domu. Udělal tu chybu, že řekl Martě, že nesnáší její album Joea Cockra. Bez ustání mu ho teď pouští.

Bylo příjemně slunečno a pár heboučkových bílých mráček se vznášelo jako nehybné vzducholodě nad azurovým zálivem. (Tuto větu si asi schovám k dalšímu použití pro svůj budoucí román.) Zahli sme na známým místě a s překvapením sme na chráněný mytíně dole v roklí upozorovali souložící nahej pár. Přirozeně sme se připlížili blíž, abychom měli lepší výhled. Konečně sou k něčemu ty zálesácký finty získaný ve skautu. Škoda jen, že mě nenapadlo vzít si s sebou dalekohled. Vypadali jako typičtí studenti – šikovní asijská koc z koedukační školy a její bílej vazounskej kluk si vesele šoustali v zahnědlý trávě. Když se udělali, chvíli vodpočívali, a pak na to skočili znova. My s Levákem sme zatím tiše a bez dechu přihlíželi.

Když představení skončilo, odpotáčeli sme se na naše vlastní zašitý místočko a ulevili si tam manuální hydraulikou. Můj explozivní výboj porazil hájek vzrostlejších eukalyptů. Levák tlakem uvolnil tucet třítunových balvanů. Nicméně sme se pak shodli na tom, že naše posedlá pubertácká nadrženosť nás tím víc uzavírá do své všespalující náruče. Mé tělo vysílá zoufalejší signál: Šíleně to potřebuje. Fakt šíleně.

NEDELE, 12. SRPNA

Zase jedna zábavná neděle v Marinu s tatou a Lacey. Jedno z porozvodových traumat je to, že děti sou souzený pravidelně trávit jistý čas se svejma fotrama. V normálních rodinách se otcové a děti k oboustranné spokojenosti navzájem ignorují.

Vedro k zalknutí. Klimatizace v tatově bavoráku sice zkolabovala, ale von nás přinutil jet s vytaženěma okna, aby si nedej bože vostatní řidiči nemysleli, že třeba žádnou nemá. Mou jedinou kompenzací byla k zbláznění svůdná kapička potu, která se tím hicem vyrazila Lacey nad horním rtem. Toužil sem ji setřít – jazykem.

Hned jak sme dorazili do Kentsfieldu, nechal se tata slyšet, že pokud mu umeju auto, pudem koupit nákej vohoz do školy. Souhlasil sem a totálně usmaženéj sem vodstraňoval nánosy staletý špíny z ušlechtilý německý oceli. Tata mě sledoval ostřížím zrakem, jestli

náhodou neupustím houbu a nenaberu něco brusného materiálu. (Oba trpíme přehnanou nedůvěrou k dobrým úmyslům ostatních.)

Po obědě (u McDondy) sme v naleštěném bavorákovi jeli nakupovat hadry – na zdejší blešák! Dostal sem tři košile, dvoje gatě, sako a pásek za mizernejch vosum dolarů a pětasedesát centků. Tata byl vochoťnej utrácet ještě víc, ale típnul sem to před vobnošenejma botama. Tento podzim půjdu do školy v posledním výkřiku módy – z roku tisíc devět set třiasedumdesát.

Lacey měla žlutý kraťasy s bílejma puntíkama, až se mi z nich poklopec nadouval, a sluneční brejle stylu vetřelec. Flirtovala se všema přítomnejma koženejma bundama, kerý tam prodávaly náhradní díly k motorkám, a dva vod pohledu největší gaunery dokonce znala měnem. Tata byl nadmíru žárlivej, ale snažil se to zmáknout. Ideální adept na infarkt – jen doufám, že je dostatečně pojištěnej.

Na blešáku se tata nabouchal hotdogama, a tak mu ani nepřišlo, že je čas na večeři. Takže domů do Oaklandu sem si spolu s novou gardérou vez i ukrutnej hlad. (Ale postarám se o to, aby se z tý slibovaný narozeninový večeře jen tak neslil!)

Zrovna sem si fritoval hranolky (mám zato, že souvislost mezi smaženým jídlem a akne nebyla doposud jednoznačně prokázaná), když k nám vtrhl ten námořník se dvěma kumpánama. A kde prej je Jerry. To auto, co jim střelil, vydrželo jen pětadvacet kiláků a pak se mu rozsypal motor. A taky zjistili, že převodovka není původní. Když sem jim řek, že Jerry je na cestách, padla na ně chmura, ale slíbili, že se ještě vrátěj. To scípły fáro nechali před barákem. Přes maskáčskou kapotu někdo nasprejoval: „Prachy nebo život!“

PONDĚLÍ, 13.SRPNA

Millie Filbertová se vdává. Bere si budoucího otce svého budoucího dítěte. Marta se o tom doslechla a dnes ráno šla s touto novinou Leváka vzbudit. Ten zvolal: „Tento den tak pro mne zůstane navždy zapsan černým písmem!“ To byl fór. Doslova totiž řekl: „Kurva piča.“

A hned za mnou přispěchal na radu. Řek sem mu, že Millie je děvka a že má bejt rád, že se jí zbavil. Souhlasil se mnou a dodal, že doufá, že bude mít dlouhý a průserový manželství s notorickým cholerikem, kerej ju bude tlouct. Taky řek, že kdyby byl věděl, že je taková, určitě by se byl vosmělil a pozval ji na rande. Místo toho promrhal tolik let tím, že ji z povzdálí vobdivoval. Pak sem ho přinutil, aby na důkaz citovýho vypořádání se roztrhal sérii pornofotek s model-